

Sygn. akt V KK 375/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Marian Buliński

SSN Dorota Rysińska (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **S. Ś.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu odbytym w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w dniu 27 lutego 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Rejonowego w T.

z dnia 1 grudnia 2015 r., sygn. akt II K .../15

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę S. Ś. przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.**

UZASADNIENIE

W dniu 24 sierpnia 2015 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w T. skierował do Sądu Rejonowego w T., na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., wniosek o wydanie wobec S. Ś. podejrzanego o popełnienie przestępstwa określonego w art. 207 § 1 k.k., wyroku skazującego, bez prowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary i środków karnych, tj.:

- roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby 4 lat,
- dozoru kuratora,
- środków karnych w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi [...] rodzeństwem Ś. oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 100 metrów,
- zasądzenie kosztów sądowych w całości.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy w T., uwzględniając wniosek złożony przez prokuratora, orzekł następująco:

- I. uznał oskarżonego S. Ś. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., za które na mocy tego przepisu, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., wymierzył mu karę roku 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 4 lata,
- III. na podstawie art. 73 § 1 k.k., w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,
- IV. na podstawie art. 41 a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi [...] oraz zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 100 metrów,
- V. i VI. orzekł o kosztach procesu.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się.

Od powyższego wyroku w trybie art. 521 k.p.k. kasację, na korzyść oskarżonego, wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zarzucił temu orzeczeniu *rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wadliwie sformułowanego wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego S. Ś. za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary i środków karnych w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi [...] oraz zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 100 metrów, pomimo tego, że nie*

określono i nie uzgodniono z oskarżonym terminu obowiązywania tych środków karnych, co tym samym jako naruszające przepisy prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. uniemożliwiało uwzględnienie wniosku prokuratora i obligowało sąd do postąpienia zgodnie z nakazem wynikającym z art. 343 § 7 k.p.k., to jest zwrotu sprawy prokuratorowi.

Podnosząc powyższy zarzut Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna.

Zgodnie z utrwaloną i konsekwentną linią orzecniczą Sądu Najwyższego prezentującą tezę, że ugoda stron w kwestii kary i środków karnych, którą odzwierciedla wniosek prokuratora sformułowany na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., nie zwalnia Sądu z obowiązku badania, nie tylko okoliczności wskazanych w tym przepisie, a więc niewątpliwego sprawstwa i winy, ale także poprawności wniosku pod względem żądanych kar i środków karnych (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2017 r., V KK 359/16). W tym świetle trafnie podnosi autor kasacji, że zaskarżony nią wyrok Sądu Rejonowego obarczony jest istotnymi uchybieniami.

Po pierwsze, okres obowiązywania zakazu, o jakim mowa w art. 39 pkt 2b k.k. nie był przedmiotem uzgodnień pomiędzy podejrzanym a prokuratorem. Po wtóre, i co tym bardziej ważkie, zakaz ten – zgodnie z art. 43 § 1 k.k. – ma charakter terminowy i orzeka się go w latach, w wymiarze od roku do 15 lat.

Brak oznaczenia czasu trwania uzgodnionego z podejrzanym środka karnego powinien więc zostać dostrzeżony przez Sąd *meriti*. Akceptacja złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosku, w przedstawionej powyżej wersji, prowadziła bowiem do rażącego naruszenia art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k., przez orzeczenie środka karnego w sposób *de facto* bezterminowy. Warto zauważyć, że wprowadzić możliwe jest orzeczenie zakazu, o którym mowa w art. 39 pkt 2b k.k., dożywotnio, lecz – co nie budzi wątpliwości w świetle art. 41a § 2 k.k. – podjęcie takiego rozstrzygnięcia w realiach niniejszej sprawy nie było możliwe.

Za rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku uznać zatem należało pominięcie określenia czasu trwania orzeczonego zakazu w sytuacji, gdy w realiach sprawy nie można było go orzec w innym wymiarze, niż od roku do lat 15 (zob. też m.in. wyrok SN z dnia 17 września 2015 r., III KK 299/15), a brak ten nie może być sanowany w drodze stosowania art. 13 § 1 k.k.w. (tak m.in. w wyroku SN z dnia 16 grudnia 2015 r., II KK 344/15). Jedynym sposobem konwalidacji wniosku prokuratora, którego treść leżała u źródła wady powielonej w zaskarżonym wyroku, było skorzystanie z trybu przewidzianego w art. 343 § 3 k.p.k. Przepis ten stanowi, że sąd może uzależnić uwzględnienie wniosku od dokonania w nim przez prokuratora wskazanej przez siebie zmiany, zaakceptowanej przez oskarżonego. Oczywiście, warunkiem takiego postąpienia jest wypełnienie przez sąd obowiązku należytej kontroli wniosku.

Uchybienie przez Sąd Rejonowy temu obowiązkowi, prowadzące do wydania orzeczenia obciążonego omówioną obrazą prawa materialnego, wywołać zatem musiało uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania – w celu skorygowania stwierdzonej wady bądź to w trybie art. 343 § 3 k.p.k., bądź w drodze przewidzianej w art. 343 § 7 zd. 1 k.p.k.

kc